

89206

minden mindegy

versek

csillag istván

1932

Délmagyarország hírlap- és nyomdavállalat Rt. nyomda

Szeged

A könyv szerzője :

Címe:

Száma :



A 89206

SzEK

minden

mindegy

csillag istván



1932

Délmagyarország hírlap- és nyomdavállalat Rt. nyomáca
Szeged



A 89206

He

SZTE Klebelsberg Könyvtár



J001173993

9602 / 1954

egy vonat sikoltott elhalón

fáztam, az ősz a széllel üzenetet küldött,
fent szikráztak a régi csillagok,
a toronyóra ép tizenegyet ütött,
füttyülni kezdtem és köptem egy nagyot.

minden mindegy

mi vagyunk a mezítlábasok,
titokban sötét utcákon osonunk,
mi, akiknek már minden mindegy.
mi nem a máért élünk, mert nincs jelenünk,
ellopták tőlünk.
mi nem a multért élünk, mert nincs multunk,
ellopták tőlünk
nekünk nincs már veszteni valónk,
nincs semmink, nincs senkink,
apáinkat, anyáinkat elvették.
erőnket kiszívták.
nincs kenyerünk, nincs melegünk, nincs
[egyebünk,
csak a gyűlölet fekete tüze,
mert mi vagyunk a mezítlábasok,
akiknek már minden mindegy.

nevica

esik a hó, ólmos délután, hideg van, fázom.
via-mascarellán dübörög a villamos,

[aztán csönd.

szemben felgyújtották már a lámpát,
meleget, meleget, rózsaszínű színeket.
nincs otthonom, sehol sincs semmim, senkim.
alkonyodik, fájnak a kémiai képletek,

[az anatómia.

mi közöm mindehez, mikor fölöttem

[zongoráznak,

kacagnak keménymellű lányok.

meleget, egy kis langyos kábulatot.

szeretném megfogni valakinek a kezét

és suttogni hebegve, érdemes volt ezért, igen.

santo-stefanon harangoznak szürkén, fájón.

bolognára rászáll a tompa alkony ezalatt,

tehetetlen könny jön szememből, ha már

[más nem,

de én nagyon sajnálom magamat.

az én nápolyi emlékem

napfény, láz, mozgás, sárgáló citrom,

[kikötői lárma,

valahol verkli szól, lóg a házak közt a ruha.

az ég ájultan kék. szikrázik a napban.

mozgás, löktetés, a szálló portása mosolyog.

alkuszik a nápolyi: quatr' soldi, quatr' soldi.

büz, mocskos koldus tolakszik.

evoe nápoly! elfuserált ifjuságom temetője.

néha vannak alkonyok és estek

mikor szeretném egy szőke lány
duzzadó fiatalságát felszívni,
kilépve a lélek-koordinátából.
de nincs szerencsém, mert még nem
[akadtam reá,
ügyetlen vagyok, vagy számár,
mert a zene langyos csipkefodrai közé bujok
és leszűröm magamat.
ez az én sexuális problémám.

bicikliturán

top, top, katonák topognak,
fejemben dobolnak sárga koporsók.
szemüveges zöld kigyó fütytyentett,
de ezt nem vette észre senki, csak én,
csak én.
miért vágták le annak az embernek a karját.
elég lett volna a feje is.
miért dudál az autó, mikor dudálhat,
miért vörös a szeretőm haja, mint a fü éjjel.
zúg a tenger, éjszaka van san-marinoban,
de erről senki sem tehet,
a vidék sötét. de a fenyőkből van össze szúrva,
zum, zum, zúg a dinamó a biciklin.
ahá valahol 11-et harangoztak.
daráld azt a pedált.
enni, enni, sipog a fejem,
de ez a dolgok lényegén már nem változtat.

san-marino 1932.

hajt az ereszről az eső

hova tovább mi is így járunk,
de hiába.

az ezüst kakasok eljöttek értem és

[szomorkodnak.

mai, mai, cloroform,
hogy lüktet a szürkeség a fejemben.
kint mozsár csöng, gyúrófa szalad,
a kapu alatt sirnak a kövek,
mert esik.

az órának kitekerném a nyakát, de nem lehet.
gombos női mellek tolakodnak az orromba,
fü, de nőszag van, mondta a barátom,
ki finnyás, mint a lila kakas,
de ekkor a sexuális nyomor már a

[köldökömig ért.

fütyölt a vonat és ment riminibe nélkülem.
én is megyek, nyávogtam,
de szavaim megfagytak ezen az esős délelőttön.



bolognai verkli

egy verkli szomorúságával pötyög az életem.
nézem a füstvirágot, mely a háztetőn nő.
zörög a verkli, sír a villamos,
egy lányra gondolok, kit szeretek és
[sohasem láttam,
fájnak a tavaszpárolgások.
az énem olyan, mint egy nagy elem végtelen
[valenzával,
mely nem tud lekötni elég antipolust.
hahó semmi baj, hisz én itt elevenen rothatok,
annyi baj legyen, csak ne fájna semmi.
inkább rózsaszínű kehelyben csörögnék,
mint ezen a hideg higanyszürke reggelen
oxidálónék.
a verkli tovább bugyog unottan.

tudom, hogy ki vagyok

de ilyenkor este,
negativnak érzem magamat.
mindenki különb, erősebb, keményebb
és tudósabb, mint én.
ha elharapom a lámpát — félek.
gyertyák szörnyen lobognak,
fekete ember véres fejet ás el
és lucskos testeket hantol.
egyszóval félek sötétben egyedül
és azt hiszem, — magamtól.

gondok gázolnak a fejemben

a váltót elcsavarom a gondtalanság felé.
hiába.

fekete nyilak hullanak szüntelen
agyam sáros süppedékébe.

vonaglik egy kígyó.

hová.

tüzes okádék fagyaszt meg,

nyál összeáll a számban.

egyszerre belesistereg a fagyos vajba:

COMPENZÁLNI.

ez belekapcsolódik a hahotaellenes pálmafába,
mely messina főutcáján áll.

felkapom a fületem és vígan szaladok
az egysínű fehér vágányon.

csak úgy eszembe jutott

hogy mi szamarak vagyunk, ez tény,
de valahogy úgy érzem, hogy én viszem
[el a pálmát,
mert szeretnék élni és nem csak létezni.
most például kezem puha fészkébe dugnék
[egy kezét,
vagy a napfölkeltét nézném canadában,
vagy táncolnék ötórai teán taorminában.
talán jobb lenne hajnalba, mikor
[a gyáarak örülten búgnak
egy munkáslánnyal sétálni, orosz ingben,
[lobogó hajjal,
miközben marxot magyaráznánk és hinnénk.
egyszóval munka nélkül szeretnék élni,
de ezt csak a felületes szemlélő hinné.
nem tartozik ide, de megmondom,
hogy szükséges tagja vagyok a társadalomnak,
tudniillik és vagyok a lomha erjesztő,
[a fermentum.

átlag

elhasznált udvari szobában lakom,
számomra az égből csak egy kis szelet jut.
nekem itt nincsenek élményeim.
nem lihegek párisi nőkkel a tengerparton,
nem ugrálok barrikádon.
csak csöndesen ülök ebben a nagy faluban,
hol minden oly pállott és sűrű.
fáradt vagyok és csönd van,
csak néha-néha félve, elfojtan köhögök,
nehogy felébresszem magamat.

szeged, 1932.



A 89206



